

Posłaniec św. Brunona

Nr 263

26 marca 2017

Gazetka parafii p.w. św. Brunona Bonifacego z Querfurtu w Łomży

Królestwo Boże

Z czym kojarzy się nam królestwo? Najczęściej z krajami rządzonymi przez królów, z minionymi systemami politycznymi. W niektórych krajach Europy królestwa istnieją po dziś dzień, np. w Belgii, Hiszpanii, Szwecji, Wielkiej Brytanii. Władza królewska ogranicza się w nich niemal wyłącznie do pełnienia funkcji reprezentacyjnych. W sensie przenośnym królestwo oznacza dziedzinę lub teren czyjejś działalności, władzy, wpływu. Mówi się np. o królestwie sztuki, mody, roślin, zwierząt. Chrystus określił Bożą, niewidzialną rzeczywistość słowem „królestwo”, wziętym z codziennego języka ludzkiego. Tego królestwa nie można porównać jednak z królestwem ziemskim, politycznym, ponieważ **ma ono charakter nadprzyrodzony, duchowy**. Stwierdził to Chrystus przed Piłatem, gdy powiedział, że ono „nie jest z tego świata” (por. J 18,36). Zostało jednak wśród tego

świata zaszczenie, pośród niego ma się rozwijać i wzrastać za pośrednictwem i przez posługę Kościoła, który na ziemi „stanowi załążek i zaczątek tego królestwa” (por. KKK 541). Rzeczywistość określana mianem „Królestwo Boże” oznacza najogólniej **panowanie Boga w świecie i w człowieku - w jego myślach, słowach i czynach**. Pięknie to wyraził św. Paweł: „Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20). Jezus, aby wypełnić wolę Ojca, zapoczątkował Królestwo Boże na ziemi (por. KKK 541). **Swoją publiczną działalność rozpoczął w tym czasie, gdy Jan Chrzciciel został uwięziony przez Heroda. Przyszedł wówczas do Galilei i głosił Ewangelię Bożą. Mówił: „Czas się wypełnił i bliskie jest Królestwo Boże. Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię”** (por. Mk 1,14-15). W osobie Jezusa Chrystusa, w Jego słowach i czynach Królestwo Boże wkracza w dzieje człowieka i świata. Ma ono swój początek w Starym Testamencie, w obietnicach i zapowiedziach prorokich, danych ludowi wybranemu i całej ludzkości. Staje się centralnym tematem przepowiadania Jezusa, który naucza o nim przede wszystkim w przypowieściach. Jezus głosi w nich, że pierwszym i najważniejszym **warunkiem wejścia do Królestwa Bożego jest nawrócenie**, czyli takie myślenie i postępowanie, które będzie zawsze zgodne z Ewangelią. Zbawiciel słowem i czynem ukazuje bezgraniczną miłosierdzie Ojca wobec grzeszników i ogromną radość w niebie, gdy choćby jeden z nich się nawraca. Największym zaś dowodem tej miłości będzie ofiara Jego życia na odpuszczenie grzechów (por. KKK 545). Męka, krzyż i zmartwychwstanie Jezusa potwierdzą prawdę wszystkich słów i czynów Jezusa. W Ewangelii Jezus mówi do uczniów: „przyszło do was królestwo Boże” (Mt 12,28); „królestwo Boże jest pośród was” (Łk 17,21) i „królestwo Boże przyjdzie” (Mt 6,10). Jak to rozumieć? **Królestwo Boże już przyszło**, bo między ludźmi jest Zbawiciel, w którym sam Bóg staje się obecny pośród nich. Królestwo Boże jest w nich w tej mierze, w jakiej przyjmują wolę Bożą i rzeczywiście starają się ją wypełnić. Gdy tak czynią, realizuje się w nich Boże panowanie. **Królestwo Boże dopiero przyjdzie**, ponieważ Jezus nie doprowadził jeszcze dzieła zbawienia do końca. Stanie się to dopiero u kresu historii, gdy przyjdzie On w chwale jako Sędzia. Będzie to ostateczne zwycięstwo Boga nad szatanem i sprawiedliwi posiadzą królestwo, przygotowane im od założenia świata (por. Mt 25,31-46). **Wszyscy ludzie są powołani do tego królestwa**. Jego konstytucją są błogosławieństwa Jezusa (por. Mt 5,3-10). Jest ono otwarte dla ubogich w duchu, zasmuconych, cichych, łaknących i pragnących sprawiedliwości, miłosiernych, dla osób czystego serca, wprowadzających pokój i cierpiących prześladowanie dla sprawiedliwości. Jezus ogłasza ich za to błogosławionymi. Od Złobka po krzyż Zbawiciel dzieli życie ubogich, zna głód, pragnienie, ogołocenie. Co więcej - utożsamia się z wszelkiego rodzaju ubogimi, a czynną miłość do nich czyni warunkiem wejścia do swego królestwa, mówiąc: „wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25,40; por. KKK 544).

Jak dziękujemy Jezusowi za zaproszenie nas do Królestwa Bożego? W jaki sposób przyczyniamy się do umacniania i rozwoju tego Królestwa na ziemi? **Zapamiętajmy: Królestwo Boże zostało zapoczątkowane na ziemi przez Chrystusa. Zajaśniało ono ludziom w Jego Osobie, słowie i czynach. Warunkiem wejścia do niego jest nawrócenie i wiara w Ewangelię. Kościół jest załążkiem i początkiem tego Królestwa** (por. KKK 567).

Ewangelia wg Św. Jana (J 9, 1. 6-9. 13-17. 34-38).

Jezus, przechodząc, ujrzał pewnego człowieka, niewidomego od urodzenia. Splunął na ziemię, uczynił błoto ze śliny i nałożył je na oczy niewidomego, i rzekł do niego: «Idź, obmyj się w sadzawce Siloam» – co się tłumaczy: Pośląny. On więc odszedł, obmył się i wrócił, widząc. A sąsiedzi i ci, którzy przedtem widywali go jako żebraka, mówili: «Czyż to nie jest ten, który siedzi i żebrze?» Jedni twierdzili: «Tak, to jest ten», a inni przeczyli: «Nie, jest tylko do tamtego podobny». On zaś mówił: «To ja jestem». Zaprowadzili więc tego człowieka, niedawno jeszcze niewidomego, do faryzeuszów. A tego dnia, w którym Jezus uczynił błoto i otworzył mu oczy, był szabat. I znów faryzeusze pytali go o to, w jaki sposób przejrzał. Powiedział do nich: «Położył mi błoto na oczy, obmyłem się i widzę». Niektórzy więc spośród faryzeuszów rzekli: «Człowiek ten nie jest od Boga, bo nie zachowuje szabatu». Inni powiedzieli: «Ale w jaki sposób człowiek grzeszny może czynić takie znaki?» I powstał wśród nich rozłam. Ponownie więc zwrócili się do niewidomego: «A ty, co o Nim mówisz, jako że ci otworzył oczy?» Odpowiedział: «To prorok». Rzekli mu w odpowiedzi: «Cały urodziłeś się w grzechach, a nas pouczasz?» I wyrzucili go precz. Jezus usłyszał, że wyrzucili go precz, i spotkawszy go, rzekł do niego: «Czy ty wierzysz w Syna Człowieczego?» On odpowiedział: «A któż to jest, Panie, abym w Niego uwierzył?» Rzekł do niego Jezus: «Jest nim Ten, którego widzisz i który mówi do ciebie». On zaś odpowiedział: «Wierzę, Panie!» i oddał Mu pokłon.

* * * * *

KTO JEST PRAWDZIWYM ŚLEPCEM?

Kto tak naprawdę jest ślepcem w dzisiejszej Ewangelii? Czy niewidomy od urodzenia, czy raczej faryzeusze mówiący, że Jezus „nie jest od Boga, bo nie zachowuje szabatu”? Dzisiejsza niedziela zachęca, abyśmy pomyśleli także o nas – czy nie jesteśmy ślepcami, gdy nie postępujemy jak dzieci światłości?

Uczniowie Jezusa chorobę i nieszczęście niewidomego od urodzenia widzą jako zasłużoną karę. Pozostaje tylko ustalić, czyje grzechy to spowodowały. W ten sposób można, rozważając nad Bożą sprawiedliwością, zobaczyć i minąć nieszczęśliwego człowieka, jak kapłan

i lewita z przypowieści o Samarytaninie. Rzeczywiście, „człowiek patrzy na to, co widoczne dla oczu”. Bóg zgoła inaczej – patrzy na serce (*I czytanie*). To w nim mają się objawić sprawy Boże.

Jezus, który jest Światłością świata, przyszedł, „aby ci, którzy nie widzą, przejrżeli” (Ewangelia) i dostrzegli swój grzech. Potrzeba tu nie tyle zdrowych oczu, ile wiary. **Dzięki wierze widzimy Jezusa i rozpoznajemy Go jako naszego Zbawiciela.** Dokładnie tak, jak niewidomy od urodzenia. Dzięki wierze widzimy siebie i rozpoznajmy prawdę o sobie jako grzesznikach. Inaczej niż faryzeusze. „Niegdyś byliście ciemnością” – stwierdza św. Paweł (*II czytanie*). Przez chrzest jednak zajaśniał nam Chrystus i staliśmy się dziećmi światłości. Nie możemy być pogrążonymi w ciemnościach ślepcami. Pamiętajmy o tym, że „nadchodzi noc, kiedy nikt nie będzie mógł działać” (Ewangelia). To znaczy, że nie możemy czekać z nawróceniem. Jezus zna nasze serce i już pragnie nas uzdrowić. Czy my tego pragniemy?

* * * * *

Być może szukamy «źródeł», których wody nie zaspokajają naszego pragnienia. Kiedy zapominamy o prawdziwej wodzie szukamy studni, których wody nie są czyste.

Klucze Królestwa

Symbol kluczy znany był już w starożytności. Osoba dzierżąca klucze panowała nad domem, odpowiadała za bezpieczeństwo domowników. W tradycji żydowskiej ten, kto symbolicznie posiadał „klucze”, na przykład deszczu czy śmierci, był jednocześnie panem tych rzeczywiście. Dla nas współcześnie żyjących wyrażenie „mieć klucz” oznacza: znaleźć sposób na rozwiązanie pewnej trudności lub zdobyć dostateczną wiedzę w jakimś zakresie. Natomiast wyrażenie „otrzymać klucze” kojarzy się nam z uzyskaniem własności lub władzy. Można na przykład otrzymać klucze do własnego domu czy do bram miasta. Aby wyjaśnić pojęcie innych kluczy, mianowicie „kluczy Królestwa”, musimy cofnąć się do czasów ziemskiego życia Jezusa Chrystusa. Zbawiciel już na początku swojej publicznej działalności „przywołał tych, których sam chciał”. Wybrał dwunastu mężczyzn, „aby głosili Królestwo Boże i uzdrawiali chorych” (Łk 9,2). Liczba „12” nie była dziełem przypadku, lecz miała charakter symbolu, który był zrozumiały dla każdego Izraelity. Przypominał dwunastu synów Jakuba, z których powstał lud izraelski składający się z dwunastu pokoleń. Jezus jest nowym Jakubem - Izraelem, Apostołowie zaś są załączkiem nowego ludu Bożego, czyli Kościoła. To właśnie Apostołom Jezus przekazał postannictwo głoszenia królowania Boga: „Przekazuję wam Królestwo, jak Mnie przekazał je mój Ojciec: abyście w Królestwie moim jedli i pili przy moim stole oraz żebyście zasiadali na tronach, sądząc dwanaście pokoleń Izraela” (Łk 22,29-30).

Szczególną misję otrzymał jeden z Dwunastu: Szymon-Piotr. Jezus właśnie do niego skierował słowa: „Ty jesteś Piotr [czyli Skąła], i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze Królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie” (Mt 16,18-19). W ten sposób Piotr otrzymał od Jezusa „klucze Królestwa”. **„Oznaczają one władzę zarządzania Domem Bożym, którym jest Kościół” (KKK 553).** Na czym więc dokładnie polega rola Piotra jako klucznika? Na czym polega władza, dla której niezbędne są owe „klucze Królestwa”? Najpierw należy zwrócić uwagę i uświadomić sobie, że postannictwo Piotra dotyczy ziemskich dziejów zbawienia. Piotr otrzymując symboliczne klucze nie jest klucznikiem w niebie, lecz pełni funkcję administratora - klucznika ziemskiej wspólnoty Kościoła. Kluczom Królestwa towarzyszy w jego przypadku specjalna władza „wiązań i rozwiązywania” (por. Mt 16,18-19). Oznacza ona, że Piotr, a potem każdorazowy jego następca – papież ma prawo orzekać, że dana nauka jest zgodna lub niezgodna z prawdą Ewangelii; ma zarządzać dziełem odpuszczania w imieniu Jezusa Chrystusa grzechów; ma strzec jedności wszystkich Kościołów i czuwać nad ich dziełem ewangelizacyjnym. Pierwszy spośród Dwunastu stanowi fundament rodzącego się Kościoła (por. Ap 21, 22). W zamiśle Jezusa Chrystusa ma pozostać niezachwianą skałą Kościoła, strzec wiary i umacniać w niej swoich braci (por. KKK 552). Decyzje Piotra potwierdzone są Boskim autorytetem i na tym właśnie polega wyjątkowość jego władzy, nazywanej „władzą kluczy”.

Zapamiętajmy: Chrystus zapoczątkował Królestwo Boże na ziemi. Jego załączkiem i początkiem jest Kościół. „Klucze Królestwa” zostały wyraźnie powierzone Piotrowi, który na ziemi ma władzę „wiązań i rozwiązywania”, czyli zarządzania Domem Bożym - Kościołem (por. KKK 567).

* * * * *

Trzeba być pokornym, ażeby łaska Boża mogła w nas działać, przeobrażać nasze życie i przynosić owoc dobra. (Jan Paweł II)

Ogłoszenia DUSZPASTERSKIE

1. Dzisiejsza, już czwarta, niedziela Wielkiego Postu różni się nieco od pozostałych. W tradycji Kościoła nazywamy ją niedzielą *Laetare*, czyli niedzielą radości. W połowie Wielkiego Postu Kościół wzywa wiernych do radości, aby wszyscy podejmujący trud przemiany serca wytrwali w tym niełatwym codziennym wysiłku.

2. Rozpoczynamy dzisiaj rekolekcje wielkopostne; porządek rekolekcji jest następujący:

Niedziela:

7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰ (z udziałem dzieci), 15⁰⁰ (młodzież przygotowująca się do bierzmowania), 18⁰⁰

Poniedziałek:

7⁰⁰, 9⁰⁰, 10³⁰ (dla dzieci), 12⁰⁰, 17⁰⁰ (dla młodzieży), 19⁰⁰

Wtorek:

7⁰⁰, 9⁰⁰, 10³⁰ (dla dzieci), 12⁰⁰ (dla chorych), 17⁰⁰ (dla młodzieży), 19⁰⁰

Środa:

7⁰⁰, 9⁰⁰, 10³⁰ (dla dzieci), 12⁰⁰, 17⁰⁰ (dla młodzieży), 19⁰⁰

Spowiedź podczas wszystkich nabożeństw.

Rekolekcje przeprowadzi ks. dr hab. Włodzimierz Gałązka - profesor UKSW w Warszawie.

Zapraszamy do udziału w rekolekcjach, zaplanujmy sobie tak te dni, by skorzystać z czasu łaski.

Wasz Proboszcz

* * * * *

„Wielki Post jest dobrą okazją, aby przybliżyć się do Jezusa, spotkać Go na modlitwie w dialogu serca z sercem, rozmawiać z Nim i słuchać Go. Dobrą okazją jest dostrzeżenie Jego oblicza w twarzy cierpiącego brata czy siostry. W ten sposób możemy odnowić w nas łaskę chrztu, ugasić pragnienie u źródła Słowa Bożego i Ducha Świętego. I odkryć w ten sposób również radość bycia budowniczymi pojednania i narzędziami pokoju w codziennym życiu.”

papież Franciszek

Porządek nabożeństw w naszym kościele

Msze św.: w niedziele: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰, 15⁰⁰, 18⁰⁰

w dni powszednie: 7⁰⁰, 18⁰⁰.

Kancelaria czynna Pn. – Czw. 8³⁰-10⁰⁰; Pt. i Sb. 16⁰⁰-18⁰⁰

Parafia Rzymско - Katolicka pw. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu

ul. Wojska Polskiego 135, 18-400 Łomża

Konto: Bank Pekao SA 57 1240 1532 1111 0000 2055 6732

Proboszcz i kancelaria tel. 86 216 39 55, wikariat tel. 86 216 94 50

E'mail: brunon.lomza@gmail.com

strona internetowa: www.brunon.lomza.pl